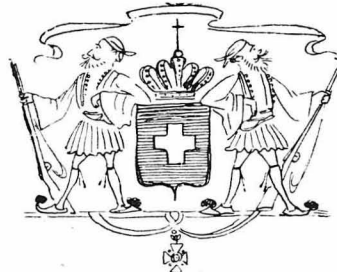

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΩΣ ΔΕΝ ΑΝΕΛΑΒΑ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ήμισαν παιδιά άξια... Άλλά τί παιδιά; Γεμάτα ζωή και γεμάτα άνομιές. Χαριστομένες άνομιές, παιδιές...

Πώς την άναζητάω σήμερα, την περίοδο της ώριμου σοβαροφαινείας, τη ζωή έξεινή! Είμαστε Άλλοι τελεόγραφοι του Γυμνασίου κ' Άλλοι φοιτητάι. Φοιτητή τότε έσημαινε ταραχή και φασαρία στους δρόμους της Άθήνας...

Ήταν μία έποχή τότε γενικής του Κράτους καθολικισμός και χριστιανισμός και γυναικείας του λαού. Ή Έλλάς περνούσε στενοχώριες έσωτερικές και έξωτερικές προσβολές άτ' έξω...

Όλοι δέ βρήκαν ως ύψιστο τον Βασιλέα, τις Κυβερνήσεις, τη Βουλή και μόνον τον έαυτο τους θεωρούσαν άμετατο και λευκό.

Τότε έγινε και η προκήρυξη «Πανεπιστημιακή Ένωσις», υπό τον κ. Παν. Τσιτσιλίαν, έξ Κωθήρων, βουλεύεται, άν δέν άπατάομαι, σήμερα, τον Κόντο έξ Λαμίας, και Άλλους, για την όποια θέλ γράφο προσεχώς.

Έκει μέσα λοιπόν συλλάβαμε και μες την ιδέα, να κάνουμε ένα κίνημα κατά του Βασιλέως, στό... χωριό μας!

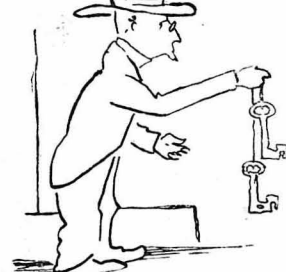
Και ως συμπλήρωμα των αντίβασιλικών μας διαθέσεων άποφασίσαμε να κηρύξουμε έξει... Δημοκρατία υπό τον Καραϊσκάκη, βουλευτή Καρδίτσας τότε και γνωστόν άντιδραστικό ρήτορα στη Βουλή.

Τη Δημοκρατία μας ατή την είχαμε ονομάσει... Πρωγκηπάτο!

Ήταν καλοκαίρι πλέον, όταν συναντηθήκαμε όλοι, μένενα πνέοντες, στό χωριό. Μαζίναμε κ' Άλλους από έξει και συζητήσαμε τον επαναστατικό πυρήνα. Σκοπός μας ήταν να καταλύσουμε τις άρχές, να ιδρύσουμε το Πρωγκηπάτο, να καλέσουμε στό τηλεγραφείο την Αθήη και να την ειδοποιήσουμε να εγκαταλείψη άμέσως την Έλλάδα, να σχηματίσουμε Κυβέρνηση, να άνακηρύξουμε Δημοκρατία και να παραδώσουμε την Προεδρεία του νέου Πολιτεύματος στον Καραϊσκάκη, μετακληθέντος έξά τούτφ στό χωριό μας.

Κατόπιν συνεννόησας μ' όλους τους ληστοφυγοδικούς και ένταγματίας του Νομού, έγιναν όλα έν τάξει, πλην της άναγορευσεως του κ. Καραϊσκάκη σέ Πρόεδρο Δημοκρατίας, γιατί ο λόγος του έξεφρόνησε μας φάνηκε πολύ συντηρητικός, απάδων πρός τας τρεχούσας άνάγκας της πατρίδος. Κί' έτσι ο κ. Καραϊσκάκης μετá δύο ήμέρας έφυγε, και το Πρωγκηπάτο έμεινε άνευ... Δημοκρατικού Πρόεδρου!

Έσχηματίστη όμως η Κυβέρνησις.

Ό μακαρίτης δ' Ίδομενεις Λιμπρίτης μίς παρέδωσε τά κλειδιά της Έθνικής Τραπεζής.

Ο άρχηγός είμαστε πολλοί. Σχεδόν όλοι!... Τά ύπουργεία όμως έπρεπε να είνε μόνον έφτά, γιατί έφτά ύπουργεία είχα τότε και το Κράτος της Έλλάδος, και γι' αυτό, ίσως να ήσανε και εύτυχέστερο.

Ήμεις, είτα και προηγουμένως, πώς είμεθα πολλοί.

Ό Γιάννης δ' Φαρμάκης, γενόμενος κατόπιν βουλευτής, δ' άγαπητός μου φίλος δ' Νίκος δ' Σιμανής, δικηγόρος στό Μεσολόγγι σήμερα, δ' Νάσος Καλαντιόπουλος, έφέτης τφρα οε κάποια πόλη της Έλλάδος, δ' αδελφός του δ' Γιάννης, άρχίατρος, μού φαίνεται, στό Γιάννενα, δ' Γιάννης Πασιόφτης, πού, δέν ξέρω πώς, έγινε πλέον Δραμινός, ύπρε-

τών εκεί ως ταχυδρομικός υπάλληλος, δ' Μήτσος δ' Φωστήρας, δικηγόρος και αυτός τότε στη Αρδαν, οι άλημονότοι για μίς Βασιλείος Πλαστήρας, πού σκοτώθηκε ως λοχαγός στό Κιλίκη κατά τον πόλεμο και δ' Νίδας δ' Καρακουλάκης, πού λοχαγός κατόπιν κ' αυτός σκοτώθηκε στό Σζρά, δ' Γιάννης δ' Κοϊμπίος, καλός και διαλεκτός σήμερα δάσκαλος στην πρωτεύουσα, δ' Κίτσος δ' Πάτσης έπιχειρηματίας πλούσιος σήμερα στη Θεσσαλονίκη, δ' Αριστόβουλος δ' Μαγουλάς, πού χάθηκε άδίκως, δ' Ροντήρης, δ' Πάτσης δ' Φαρμάκης και τόσο Άλλοι πού μού ξεφεύγουν από το νού...

Είχαμε και άντεπιστέλλοντας.

Στην Πάτρα τον Μίμη τον Λόντο, δικηγόρο σήμερα στην Άθήνα και πολιτευτή, και τον...Όάνο Λοιδωφίτη, ποιγάμας κατόπιν τά περιφάνια και ίστορικά άρθρα «Ανάγκη Ειλικρινείας» στον «Χρόνος» του Κωστή Χαροφούλου.

Ό Λοιδωφίτης ύπηρετώον στη φρονιρά Πατρών, είχε άναλάβει να μίς στείλη όπλα και πολεμοφόδια.

Διευθυντής του ύποκαταστήματος της Έθνικής Τραπεζής στό χωριό μας ήταν δ' μακαρίτης δ' Ίδομενεις Λιμπρίτης. Και θυμάμαι πώς όταν έλεγκήθηκε το κίνημα, μίς παρέδωσε τά κλειδιά του χρηματοκιβωτίου της Τραπεζής, λέγοντάς :

—Νά, πάτε χρήματα παιδιά, θέ σάς χρειαστούν για τον άγώνα!

Έμεις όμως δέν τά δεχτήκαμε.

Φανήκαμε... άνώτεροι χρημάτων! Και κάμαμε πολύ καλά. Θά είμαστε... στη φυλακή άκόμα, γιατί ύστερα από λίγον καιρό άνεκαλύφθη ένα μεγάλο έλλειμμα εκεί.

Απεναντίας μάλιστα βάλμα και φρονήσαμε την Τράπεζα και το Δημόσιο Ταμείο με... ληστοφυγοδικούς, έλλειψαι Άλλους δυνάμεις ενόπλιου! Και μετφω να βεβαιώσω ότι ποτέ χρήματα του Δημοσίου δέν φυλαχθήσαν... τιμωτέρα!

Παραλείπω λεπτομερείας του... κινήματος και έσχομαι οε μίαν μόνου, του μακαρίτη του Γαβριηλίδη, δ' όποιος μίς είχεν ύποσχεθεί να μίς ύποστηρίξη με την άρθογραφία της «Ακροπόλεως», και δ' όποιος, όταν έγινε το κίνημα, έγραφε κάτι κεραυνόδη άρθρα εναντίον μας και ζητούσε, τó λιγότερο, να μίς πιάσουν «και να μίς δείρουν», αλλά να μίς κρεμάσουν!...

Όταν έπειτα από καιρό, του παραπονέθηκα πικρά, για αυτά του τά άρθρα, λέγοντάς τον πώς «δτι, εκάμαμε, τó κάμαμε στηριζόμενοι και στην ύποστήριξί τους, μού απάντησε :

- Πώς είνε μεγαλύτερος από όλους σας ;
- Υποθέτω δ' Γιάννης δ' Φαρμάκης.
- Πόσον χρονών είνε ;
- Εικοσιπέντε θάνα.
- Λοιπόν, αυτός είνε 25 και εγώ 52. Δηλαδή ακριβώς τó άντίθετο του 25, κατ' άντιγρομμιατισμόν. Κατά συνέπειαν δτι κάνετε έσείς, εγώ πρέπει να τó βρίζω, και δτι βρίζω εγώ, σεις πρέπει να τó κάνετε ύποχρεωτικός...»

Όταν ήσθε η ήμέρα της συγχροτήσεως του ύπουργείου, εγώ ζήτησα τó ύπουργείον της Παιδείας.

—Τι τó θέλεις ; Μού λέν οι Άλλοι.

— Για να άναμορφώσω την Παιδεία.

— Αυτό κανένας Άλλος δέν τó θέλει. Πάρτο! Παιδείας και Έσκλησιασιαστικών, βέβαια.

— Όχι! Έγώ μόνον της Παιδείας θέλω.

— Και τί άναμόρφωσι θέ κάνης στην Παιδεία ;

— Θά καταργήσω την Ίστορία την Έλληνική!

— Και τί θέ βάλής. Τουγκική ;

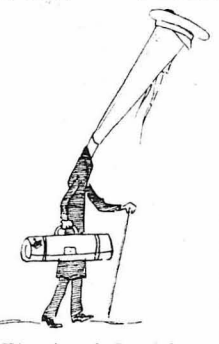
— Όχι, Έλληνική, αλλά άλιολιώτικη.

(Τό τέλος στό προσεχές)

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ. Φέραμε τον Καραϊσκάκη.

— Έγώ, κύριοι, θα άναλάβω τó ύπουργείον της Παιδείας !...

Νά φύγη δ' Βασιλέως

Φέραμε τον Καραϊσκάκη.